

LECTURA

SIRA i el pardal negre

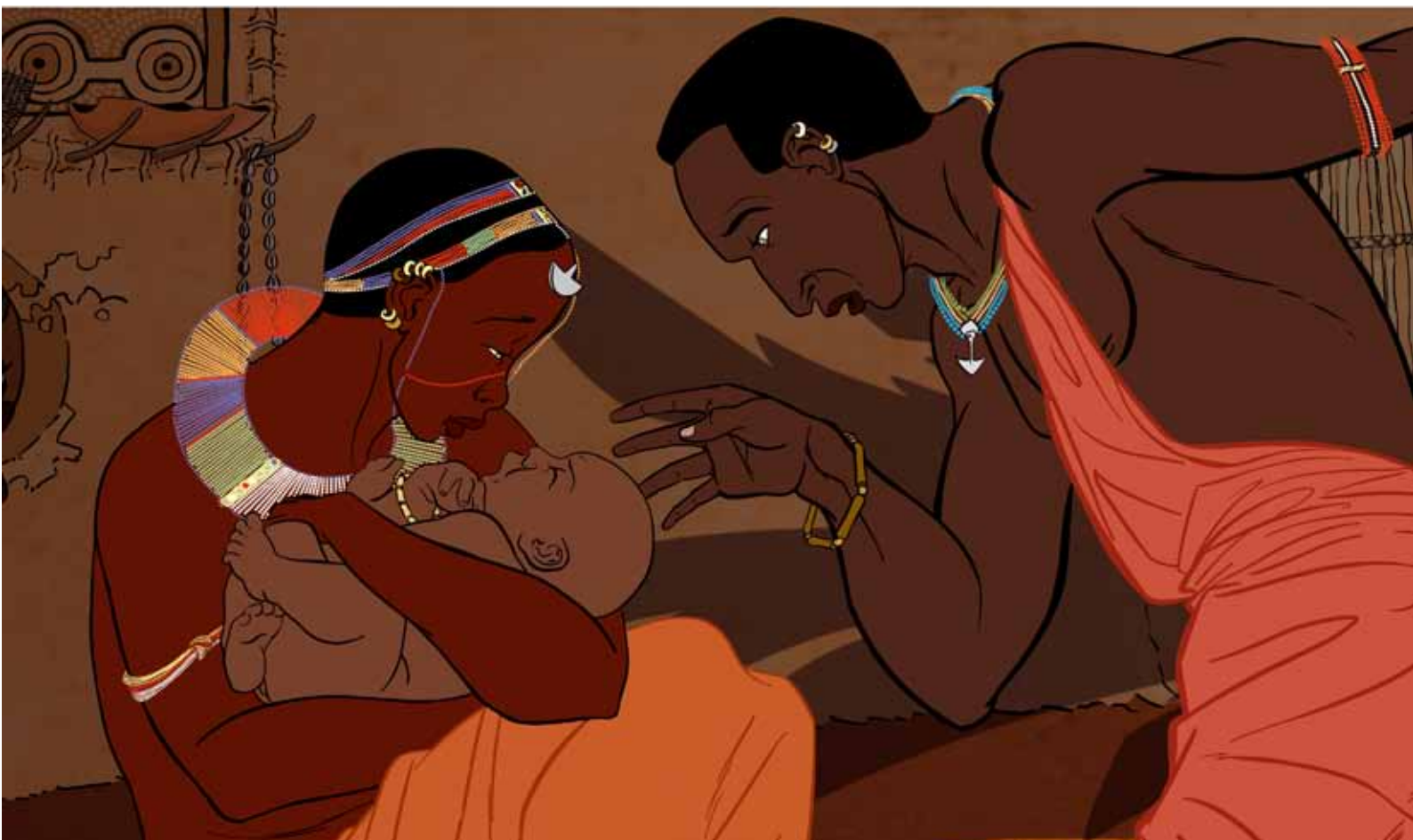
Al poblet on viu Sira, és costum que quan naix un bebé, el seu papà li fabrique un sonall, perquè amb el seu so, diuen, s'allunya les malalties.

Sira va voler que el que el del seu germanet xicotet fora diferent i li'l va pintar de verd. Li va quedar preciós!

Al poble tots saben que, quan arriba la nit, cal guardar molt bé eixos sonalls, perquè, amb la foscor, el Pardal Negre sobrevola el poblet buscant-los i se'ls emporta amb el bec cap al niu que té al cim de la muntanya.

Una nit, va succeir el que tots en la família temien. El Pardal Negre va trobar el sonall verd del germanet de Sira i, sense que ningú se n'adonara, se va emportar al seu cau.

Quan es na despertar, el bebé no parava de plorar. Havia perdut el color de la cara i la brillantor dels ulls. La seua mamà no sabia què li passava i intentava calmar-li bressolant-la als seus braços. Quan al migdia va tornar el seu papà de treballar al camp, es va adonar que el sonall hi no estava.

- Què hi farem ara?, va preguntar mamà molt espantada.
- Haurem de recuperar el sonall, va dir el papà tot decidit.
- Però això és impossible! Ningú no ha aconseguit mai arribar fins al niu del Pardal Negre. El camí està ple de perills!, es va lamentar mamà.

Sira romania asseguda a les portes de la cabanya escoltant-los. Mentre s'abraçava els genolls, plorava pel seu germanet malalt. No podia permetre que es morira el bebé i, com sempre havia sigut una xiqueta molt valenta, va decidir anar ella a buscar el sonall. Es va alçar d'un bot i, sense pensar-s'ho dos vegades, va agafar la bossa de tela que portava a l'escola, i hi va ficar tots els cacauets que va poder agafar i un parell de coques de dacsà. Sense fer soroll, i d'amagat, va emprendre el camí

Más Més enllà de la font, on cada matí arplegava l'aigua, començava la senda en què els xiquets tenien prohibit endinsar-se. Sira sabia que estava desobeint, i la por feia que li tremolaren un poc les cames, però el fet de pensar en el seu germanet malalt li va donar valor per a continuar caminant.

De sobte, quan passava prop d'un gran toll d'aigües estacades, va escoltar un soroll. Era un brunzit molt fort, paregut al de les tempestats de vent. Quan va voler assegurar-se'n, tenia davant seu un enorme eixam de mosquits gegants, d'eixos que tantes vegades havia sentit parlar. Eren tan grans com ella i tenien una boca immensa amb unes dents esmolades com els d'un lleó.

La majoria de les xiquetes de l'aldea no podien anar a escola, però la mamà i el papà de Sira volien que estudiara igual que els seus germans majors i, per això, no faltava cap dia a classe. A Sira li agradava molt aprendre, i sempre estava ben atenta al que els contava la professora. Va recordar que la mestra els deia que si alguna vegada tenien un problema molt difícil de resoldre, havien d'utilitzar la seua imaginació i el cap.

I llavors, va pensar que si els mosquits tenien eixa boca tan enorme i amb eixes dentasses, de segur que serien molt fartons. Va traure els cacauets que portava en la bossa i els va escampar pel terra. Els mosquits es van llançar a tota velocitat a menjar-se'ls, es van oblidar d'ella i li van deixar el camí lliure. Sira va córrer com mai en la vida ho haguera fet i, de seguida, els va perdre de vista.

Havia superat la primera prova, però sabia que encara li quedava molt de camí per davant fins a arribar a l'alt de la muntanya.

La senda acabava en un riu molt ample que no tenia més remei que creuar-la si volia arribar al niu del Pardal Negre. Sira no sabia nadar bé, però eixe no era el problema més greu. El pitjor eren els cucs blaus que habitaven en l'aigua. Eren uns animalets molt perillosos, que atacaven tots els qui intentaven entrar en el riu i, inclús, els qui s'acostaven a la vora a beure.

Asseguda al peu d'un arbre, Sira es va recordar una altra vegada de la seua mestra.

- La mestra sempre ens diu que si som generosos rebrem l'ajuda dels altres quan la necessitem, va pensar. Jo faig tot açò per a ajudar el meu germanet; però, a qui puc demanar ajuda? Ací no hi ha ningú!

En eixe moment, l'arbre va començar a moure's, i els qui estaven al seu voltant, també:

- Hola, nena; com et diuen?, li va preguntar l'arbre en què es recolzava.
- Em diuen Sira, va respondre amb sorpresa la xiqueta.
- I que et porta per ací?, li va dir l'arbre. Este no és un lloc segur per a una xiqueta.

Sira els va explicar la seua història, i els arbres, commoguts, van inclinar les branques superiors fins que les puntes es van tocar suaument. Des de baix, Sira els

sentia murmurar mentre movien les fulles. Després d'una estona de deliberació, els arbres van tornar a dreçar-se, van demanar a Sira que s'allunyara un poc, i van començar a sacsar-se amb força, per a deixar caure les seues branques més velles. Amb estes van construir entre tots una bassa perquè la xiqueta poguera creuar a l'altre costat del riu sense que els cucs l'atraparen.

- Moltes gràcies per la vostra ajuda, mai oblidaré el que heu fet per mi, va cridar Sira quan va arribar a l'altra vora.
- Sort pel camí, Sira, van respondre els arbres.

Sira va començar a pujar la muntanya. Ja estava fosquejant i les ombres l'espantaven. Prop des del cim, va veure que l'últim tram del camí estava cobert de punxes enverinades que el Pardal Negre havia sembrat per a defendre el niu.

La valenta xiqueta no va defallir davant del nou obstacle i, una vegada més, va usar el cap per a buscar una solució. Mentre pensava, assentada a la vora del camí, acariciava suaument unes herbes de vimen que cobrien el camp que tenia al costat. Llavors, se li va ocórrer un truc: usaria part d'eixe vimen per a fer una llarga estora, com li havia ensenyat la seua mamà. Així podria xafar sobre les punxes sense fer-se gens de dany.

Durant una bona estona, va teixir i va teixir, i quan va acabar, va estendre, a poc a poc, la llarga estora per terra i caminant amb molta atenció, va aconseguir evitar les perilloses punxes. La nit ho havia tenyit tot de negre, però la lluna també va voler ajudar la xicoteta Sira i va eixir més plena que mai i ho va il·luminar tot amb la seua llum blanca.

Sira sabia que cada vegada quedava menys per a salvar el seu germà, i això pareixia donar-li ales. Va continuar l'ascens, i en menys temps del que es pensava, va

aconseguir arribar al niu. Estava tranquil•la perquè, com era de nit, sabia que el Pardal Negre estaria fora una bona estona buscant sonalls. El niu era enorme i va haver de fer un esforç molt gran per a aconseguir aguaitar a l'interior. Quan ho va aconseguir, va descobrir que el niu estava ple de sonalls que, durant anys, el Pardal havia anat robant als xiquets del poblet.

Sira va localitzar de seguida el del seu germanet, perquè era l'únic de color verd. El va agafar ràpidament i se'l va ficar en la bossa. I després, com sabia que cada sonall salvaria un xiquet, es va guardar en el sac i en les butxaques tots els que va poder.

Contenta, va emprendre el camí de tornada a l'aldea, acompanyada pel dolç soroll dels sonalls.

Mentrestant, tots al poblet estaven molt preocupats per ella. Portaven tota la nit buscant-la i els seus papàs Però, quan la van veure aparéixer corrent pel camí, es van posar tan contents que ni tan sols la van marmolar per haver-se escapat. I la seua alegria es va desbordar quan la xiqueta va ensenyar a tot el poble el que portava. Un a un va anar entregant els sonalls als seus amos i, quan va acabar, va córrer a la seua cabanya per a fer sonar amb força el joguet verd davant del seu germanet, que dormia feliç sobre la seu estoreta. El xiquet havia recobrat el color i la brillantor dels ulls, i va tornar a ser un bebé sa.

Durant mesos no es va parlar d'una altra cosa al poblet. Mai ningú havia aconseguit arribar fins al cim de la muntanya, i molt menys una xiqueta!, no podien entendre com ho havia aconseguit. Tots volien escoltar la seua història.

- Dues tindre uns poders especials, li deien uns.
- I una força com la d'un lleó, li deien uns altres.

Sira reia mentres movia el cap a dreta i esquerra, negant-ho.

- Només vaig fer el que la mestra m'ha ensenyat en l'escola: vaig usar el cap i la imaginació per a véncer els problemes!

La història de Sira havia fet reflexionar molts pares, que van decidir que les seues filles també havien d'anar a escola.

Sira va continuar estudiant per a aconseguir algun dia que el Pardal Negre se n'anara per sempre d'allí i que cap xiquet més emmalaltira per la seua culpa.

